

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 12 JULI 1922.

Wetsvoorstel

tot wijziging van artikel 38 der wet op het Lager Onderwijs.

TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

Artikel 18 der wet op het Lager Onderwijs dd. 15 September 1895 luidde als volgt :

« De uitgave wegens tijdelijke waarneming, in geval een lid van het onderwijzend personeel der gemeentelijke lagere scholen ziek valt, is ten laste van den Staat, van de gemeente, van de provincie en van den zieken onderwijzer in de volgende verhouding : $\frac{2}{3}$ ten laste van den Staat, $\frac{2}{3}$ ten laste van de gemeente en $\frac{1}{3}$ ten laste van den titularis ».

Artikel 38 der huidige wet bepaalt die bijdrage als volgt :

« $\frac{2}{3}$ ten laste van den Staat, $\frac{2}{3}$ ten laste van de gemeente, $\frac{1}{10}$ ten laste van de provincie en $\frac{1}{10}$ ten laste van den onderwijzer ».

Vóór dat deze bepaling gewijzigd werd, droegen meest al de provinciën bij in de betaling van den tusschentijdigen onderwijzer, die den zieken onderwijzer verving, zij betaalden $\frac{1}{3}$ van de toegekende vergoeding welke de wet ten laste legde van den onderwijzer met verlof.

Ziehier eenige inlichtingen voor het jaar 1911 :

Provincie : De zieke onderwijzer moest voor zijn tusschentijdigen plaatsvervanger betalen :

Henegouw . . .	Niets, voor de wedden tot 2,000 frank. $\frac{1}{4}$ van den last, voor de wedden van 2,001 tot 2,500 fr. $\frac{1}{2}$ van den last, voor de wedden boven 2,500 frank.
Namen . . .	Niets, na eene maand ziekte.
Luik . . .	Niets, na 15 dagen ziekte.
Brabant . . .	Niets, na 8 dagen ziekte.
Luxemburg. . .	Niets.
Limburg. . .	Niets.
Oost-Vlaanderen .	Niets.
West-Vlaanderen .	Niets.
Antwerpen . . .	Niets.

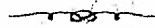
Sedert de wet van 1914 de bepaling van artikel 18 der wet van 1895 heeft gewijzigd en het door den zieken onderwijzer verschuldigd $\frac{1}{5}$ heeft verdeeld tusschen de provincie ($\frac{1}{10}$ en den onderwijzer $\frac{1}{10}$), hebben al de provinciën hunne vrijwillige bijdrage ingetrokken en dus het door de wet vastgestelde aandeel ten laste van den onderwijzer gelaten. Alleen al de groote steden en eenige industriele gemeenten hebben dit aandeel voor hunne rekening genomen, doch het zeer groot gedeelte van de onderwijzers der kleine gemeenten moeten bijdragen in de betaling der wedde verschuldigd aan die hen tijdelijk vervangen.

Dit is een ongeregelde toestand, waaraan een eind dient te worden gemaakt.

Anderzijds, is het Koninklijk besluit van 30 December 1920, tot instelling van de Contrôle-comiteiten belast met het onderzoeken van de met ziekverlof zijnde onderwijzers, geschikt om al de mogelijke misbruiken te voorkomen.

Dienvolgens hopen wij dat de Kamer het wetsvoorstel zal goedkeuren.

ADOLPHE BUYL.

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 12 JUILLET 1922.

Proposition de loi

modifiant l'article 38 de la loi sur l'enseignement primaire.

DÉVELOPPEMENTS

MESSIEURS,

L'article 18 de la loi sur l'enseignement primaire du 15 septembre 1893 portait que :

« La dépense résultant de l'intérim en cas de maladie d'un membre de » personnel enseignant des écoles primaires communales, est supportée par » l'Etat, la commune, la province et le titulaire malade, dans les proportions » suivantes : $\frac{2}{3}$ à charge de l'Etat, $\frac{2}{5}$ à charge de la commune et $\frac{1}{3}$ à » charge du titulaire. »

L'article 38 de la loi actuelle fixe cette intervention comme suit :

$\frac{2}{3}$ à charge de l'Etat, $\frac{2}{5}$ à charge de la commune, $\frac{1}{10}$ à charge de la province et $\frac{1}{10}$ à charge du titulaire.

Avant la modification de cette disposition, la plupart des provinces intervenaient dans le paiement de l'intérimaire remplaçant l'instituteur malade et accordaient le $\frac{1}{3}$ de l'indemnité allouée que la loi mit à charge de l'instituteur en congé.

Voici, à ce sujet, quelques indications pour l'année 1911.

Province :	L'instituteur malade devait payer pour son intérimaire :
------------	--

Hainaut.	Rien pour les traitements jusque 2,000 francs. $\frac{1}{4}$ de la charge, pour les traitements de 2,001 à 2,500 francs. $\frac{1}{2}$ de la charge, pour les traitements au-delà de 2,500 francs.
Namur	Rien, après un mois de maladie.
Liège	Rien, après 15 jours de maladie.
Brabant.	Rien, après 8 jours de maladie.
Luxembourg	Rien.
Limbourg	Rien.
Flandre orientale. .	Rien.
Flandre occidentale.	Rien.
Anvers	Rien.

Depuis que la loi de 1914 a modifié la disposition de l'article 18 de la loi de 1893 et a réparti la part ($\frac{1}{3}$) d'intervention due par le titulaire malade entre la province ($\frac{1}{10}$) et le titulaire ($\frac{1}{10}$) toutes les provinces ont supprimé leur intervention facultative et ont donc laissé à charge de l'instituteur malade la part fixée par la loi. Seules, toutes les grandes villes et quelques communes industrielles ont repris cette part pour leur compte, mais la très grande partie des instituteurs des petites communes doivent intervenir dans le paiement du traitement dû à l'intérimaire qui les remplace.

Il y a là une anomalie qui doit disparaître.

D'autre part, l'arrêté royal du 30 décembre 1920, instituant des Comités de contrôle chargés d'examiner les instituteurs en congé de maladie, est de nature à empêcher tous les abus éventuels.

En conséquence, nous espérons que la Chambre voudra accorder un vote favorable à la proposition qui suit.

ADOLPHE BUYL.
